

De voorbije dagen heb je de tijd genomen om wat intensiever met enkele bijbelteksten aan de slag te gaan. Je hebt geluisterd, gebeden, overwogen, geschreven om zo op het spoor te komen wat de verzen voor jou als opvoeder hebben doen oplichten.

En nu?

Misschien kan je tijdens een gebedstijd je notities bij de podcasts doornemen. Net zoals de oorspronkelijke Bijbelverzen verwijzen ze naar ervaringen. De jouwe dit keer. Herlees ze, niet zozeer analyserend op zoek naar een soort synthese, maar veeleer proevend en smakend, speurend naar wat je leven geeft.

Misschien kan je nu en dan een podcast herbeluisteren om dan een tijdje te leven met

een zin of een woord. Het kan een soort mantra worden die je door de dagen draagt en je kan openen voor ervaringen waaraan je anders voorbij zou leven. De plaats waar je staat is heilige grond. Ik ben er. Die woorden mag Mozes ontvangen uit het brandende braambos. Die woorden klinken ook voor jou. Je mag er op vertrouwen. Hij is er. Levend. Meelevend.

Het enige wat wij te doen hebben is écht aanwezig zijn in wat leven en werk ons brengen. Dat vraagt verder kijken en dieper voelen dan het oppervlakkig kabbelen of razen. Een bijbels woord kan een soort anker zijn dat voert naar vaste grond en voller leven. Moge je hiermee gezegend zijn.